

Liederen van Liefde en Haat

LEONARD COHEN

Vertaling: Dirk Rommens

JEANNE D'ARC

De vlammen volgden Jeanne D'Arc in de nacht,
toen het paard haar door de duisternis bracht,
op haar harnas geen schittering van de maan
niemand die haar door deze rokerige nacht deed gaan.
Ze zei: "Ik ben toch zo moe van het strijden,
Ik wil weer het soort werk van vroegere tijden:
een trouwkleed of iets wits om te behagen
om weer op mijn gezwollen lust te dragen."

"Je zo te horen spreken is een geluk voor mij:
Jou op je paard te zien elke dag, maakt me blij,
ik ben vervuld met liefde om jou te winnen
om zo'n koele, eenzame heldin te beminnen."

"Wie ben jij wel?" klonk haar strenge stem
tegen die van onder de rook, ze kwam van hem.

"Wel, ik ben het vuur", antwoordde hij,
"en ik hou van je trots, ik hou van je eenzaamheid."

“ Wel dan, vuur, maak jouw lichaam kil en koud,
Ik geef je het mijne, ik wil dat je het houdt”
En terwijl hij dit zei, klom ze naar binnen
om zijn bruid te zijn, om alleen hém te beminnen.
En diep in zijn vurig hart
nam hij het stof van Jeanne D’Arc,
en boven de trouwgasten, zo hoog hij kon,
hing hij de asse van haar trouwjapon.

Het was diep in zijn vurig hart
dat hij het stof nam van Jeanne D’Arc,
en toen verstond zij, toen werd alles klaar
dat als hij vuur was, zij hout was, voorwaar!
Ik zag haar huivering, ik zag haar snikken
Ik zag de luister in haar blikken
Ikzelf die verlang naar liefde en licht,
maar waarom toch zo wreed, zo helder verlicht!

LAWINE

Ik stapte in een lawine
het bedekte mijn ziel
Als ik deze bultenaar niet ben
slaap ik op de gouden heuvel
Jij die de pijn wil bestrijden
je moet leren mij goed te dienen

Bij toeval raakte je mijn zijde
als je neergaat voor goud
De kreupele die je kleedt en voedt
is noch uitgehongerd noch koud
Hij vraagt jou geen gezelschap
niet aan het centrum van de wereld

Als ik op dit voetstuk sta
is het niet omdat je mij grootbrengt
Je wetten dwingen me niet
om grotesk en bloot te knielen
Ik ben zelf het voetstuk
voor zijn bult waar je naar staart

Jij die wil de pijn bestrijden
dan moet je leren wat me mild maakt
De kruimels liefde die je me geeft
zijn de kruimels die ik achter liet
Je kruis is hierin niet bevoegd
het is enkel de schaduw van mijn wonde

Ik begon naar je te verlangen
ik die het niet nodig vind,
Ik begon op jou te wachten
ik die niet gretig ben
Jij zegt dat je weg bent gegaan van mij
maar ik kan je voelen als je ademt

Kleed je voor mij niet in lompen
ik weet dat je niet arm bent
En hou nu niet zo heftig van mij
als je er niet zeker van bent
Het is jouw geliefde wereld
het is jouw vlees dat ik draag

DIAMANTEN IN DE MIJN

De vrouw in het blauw
ze vraagt om wraak
De man in het wit (dat ben jij)
zegt geen vrienden te hebben
De rivier is gezwollen
van lelijke roestige blikjes
En de bomen staan in brand
in je beloofde land

*En er zijn geen brieven
in de postbus
Er zijn geen druiven
aan de rank
Er zijn geen chocolaatjes
meer in onze dozen
En er zijn geen diamanten
in de mijn*

Je vertelt me dat je geliefde
een ledemaat brak
Je zegt nu dat je rusteloos bent
en het is wegens hem
Ik zag de bedoelde man
het was gewoon op een nacht
Hij was een dame aan het opeten
waar de leeuwen en christenen vechten

En er zijn geen brieven

Er is geen troost
in de samenkomst van heksen
Een heel heel slimme dokter kwam
en steriliseerde de teef
En de enige man vol energie
(de trots van de revolutie)
toonde aan een miljoen vrouwen
hoe een ongebooren kind te doden

*En er zijn geen brieven
in de postbus
Er zijn geen druiven
aan de rank
Er zijn geen chocolaatjes
meer in onze dozen
En er zijn geen diamanten
in de mijn*

VERMAARDE BLAUWE REGENJAS

Het is vier uur in de morgen, einde december. Ik ben je aan het schrijven om te zien of je het beter maakt. New York is koud maar ik woon hier graag. Er is al de hele avond muziek in de Clinton Straat. Ik hoor dat je een klein huisje aan het bouwen bent diep in de woestijn. Je leeft nu voor niets. Ik hoop dat je het op een of andere manier onthoudt. *Ja, en Jane kwam langs met jouw haarlok. Ze zei dat je die haar gaf in de nacht dat je plande om het uit te klaren. Heb je het ooit uitgeklaard?*

De laatste keer toen we je zagen leek je zoveel ouder. Je vermaarde regenjas was gescheurd aan je schouder. Je kwam naar het station om alle treinen te zien maar toen kwam je thuis zonder Lili Marlene. En je behandelde mijn vrouw als een schilfer van je leven. En toen ze terugkwam was ze niemands vrouw. *Ik zie je daar met een roos tussen je tanden, nog een schriële zigeunerdief. Wel, ik zie dat Jane wakker is. Ze doet je de groeten.*

En wat kan ik jou zeggen, mijn broer mijn moordenaar? Wat kan ik mogelijks zeggen? Ik vermoed dat ik je mis. Ik gis dat ik je vergeef. Ik ben blij dat je in de weg stond. Als je ooit naar hier komt voor Jane of voor mij, moet je weten dat je vijand slaapt. Je moet weten dat zijn vrouw vrij is. *Ja, en dank je voor de kommer die je uit haar ogen nam. Ik dacht dat het er voor goed was, dus heb ik het nooit geprobeerd.*

En Jane kwam langs met jouw haarlok. Ze zei dat je haar die gaf in de nacht dat je plande om het uit te klaren.

Oprecht, L. Cohen